

Йордан Радичков
Игра на врабчета

Един ден, както тъй си седим съвсем вкупом и най-вкупом разговаряме за нашите птичи работи, ни хрумна да почнем да играем. Всеки от нас избира по едно врабче и почнахме да играем помежду си. Аз си избрах Ю. Тц., защото и Ю. Тц. ме избра. Докато си играхме, ние си направихме съвсем ново гнездо, чис-тичко, спретнато, Ю. Тц. го помете и като продължихме да си играем в гнездото, ние лека-полека го напълнихме с яйца.

Джиф, искаш ли да продължим да си играем?, попита ме Ю. Тц. и аз казах: Разбира се, как да не искам. Тогава, каза Ю. Тц., аз ще легна в гнездото да мътя яйцата, а ти ще обикаляш около гнездото важно-важно и ще ми носиш от време на време по някоя и друга муха, а сутрин, ако не те мързи, може да слизаш до реката и да ми носиш и по малко вода в перушината си.

Как да не искам!, казах аз и веднага почнах да обикалям около гнездото, ама с такава важност, че ако ме погледне човек три пъти, ще падне на колене пред мене и аз пак няма да отстъпя от важността си. Като си давам важност покрай гнездото, хвърлям по едно око и на другите врабци. И те също си придават голяма важност, особено пък Чир, щото на него и важността му е на заден ход. Там даже и до утре да падаш на колене, Чир няма да те забележи, ами както върви с важността си на заден ход, ще те прегази, без да му мигне окото.

Важност, важност, ама всяка важност за три Дни. Колкото и голяма да е една важност, и тя ще ти омръзне и дори ще почне да ти досажда. Всеки човек, щом е свършил някаква работа, ще се понадуе, и то съвсем основателно, па после ще седне да възпее това, дето е изработил. Само с гола работа не се живее, това съм го забелязвал навсякъде. Затуй ние малко нещо ще поработиме, после ще повъзпееме труда си, после ще поработиме пак и т.н. Ние тъй и направихме.

Гледам, една сутрин, рано-рано, всеки от нас стои на ръба на гнездото и се сили да възпее живота си. Разбира се, най-лесно е на Пиук, щото си има природна дарба да възпява. Но ние, другите, макар и да нямахме природна дарба, му ударихме голямо възпяване и дни наред ехтяха песните ни. Чирик-чирик, чирилик-чик. Джиф, Фрррррр, и айде към реката, та да донесем вода в перушината си.

Подир туй ние пак продължихме да играем на врабчета и по едно време дочуваме, че никой започва да почуква вътре в яйцата. Кога погледнахме една сутрин, от яйцата излязоха едни голишарчета, мушат се едно в друго, писукат и примижават от удоволствие. Никаква перушина няма по тях, а само един пух, но въпреки това те размахват крила и ни

плашат, че ще хвърчат. Пък ние знаем, че няма да хвъркнат, защото всичко си идва с времето и няма как човек да изпревари времето.

Котаракът клечи на покрива, засуква си мустаците и вика: Голямо ядене ще падне, а аз му викам: Ще ти преседне! Котаракът клечи и от сутрин до вечер се съсипва да преде преждата на жена си. Жена му значи е една канапчийка, като я хване канапа, мързи я да гледа и бута цялата прежда на котарака. И той какво ще прави, завалията, да не стават скандали, сяда и почва да преде – врън-врън, врън-врън...

Но да не се отклонявам, щото врабчетата пораснаха в гнездата и всички горят от нетърпение да хвъркнат. Аз пристъпвам от строго по-строго към тях, хващам първото за шията, извиквам му:

Марш!, и го изхвърлям от гнездото. То изписка, почна да трепери с крила и веднага се хвана за въздуха. Подир него изхвърлих и останалите, всички се разхвърчаха наоколо, а аз стоя на гнездото, поусмихвам се, но гледам да не видят врабчетата, че ми е драго, гдето хвърчат. Нека си мислят, че съм гневен. Като пораснат, един ден ще разберат каква е работата.

Мойте приятели и те почнаха да изхвърлят врабчетата от гнездата си. У Фу, като наоблякъл всичките с юнашки фланелки и ги хвърля право надолу с главата. На Чир пък врабчетата всички тръгнаха на заден ход, а Пиуковите веднага почнаха да съчиняват песни. Врабчетата на Чику завзеха старото гнездо на Фр. Т. Мититаки и се заеха да колекционират всичко, каквото попадне пред очите им.

Не закъсня и Драги ми господине. Той стоеше горе върху своето подобие на турска керемида и слушаше как неговите врабци му правят забележки и му викат: Драги ми господине, не си ти, дете ще ни учиш нас да хвърчиме! А той, от своя страна, им викаше: Драги ми господине, не обичам никак да ми се бъркат в работата! Вместо това, драги ми господине, по-добре стегни здраво мишците! Щом каза това, Драги ми господине наклони силно подобие на турската керемида и изсипа врабците. Трябва да ви кажа, че цялото пространство наоколо се изпълни със забележки и от всички страни се чуваше: Драги ми господине, Драги ми господине и т.н. Врабецът стой, перчи се и ми вика: Ама че врабци излязоха, драги ми господине! До един са ми одрали кожата и перушината!

КРАЙ

© Йордан Радичков

Източник: Словото

Набиране: Мирослава Георгиева

Издание: Йордан Радичков. Ние, врачетата. Разкази, „Народна младеж“, С. 1968

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11495>]